

at anvise en Kommune, at de bare skulle lade være med at betale, hvad der efter Lovgivningen formenes at paahvile den.

Imidlertid, jeg kan jo ikke vente at faa mit Forslag gennemført, og jeg vil nødvendig have det forkastet, thi muligt er det jo dog, at der kan komme andre Forhold, hvorunder man kunde opnaa et mere velvilligt Syn paa Sagen baade fra Finansudvalgets og den højtærede Ministers Side. Jeg vil i hvert Fald ikke udsætte mig for at faa Forslaget forkastet og tillader mig derfor at tage det tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 3 uden for Betænkningen er altsaa taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det?

Justitsministeren (Alberti) og Bjerre: Jeg optager det.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har optaget Ændringsforslaget for at udtale, for at undgaa al Misforstaaelse, at jeg ikke kan slutte mig til den ærede Ordførers Dispositioner med Hensyn til fri Proces. Jeg mener, at til fri Proces kræves ikke blot, at den Part, der søger om fri Proces, er en Kommune, hvilket jo slet ikke er Tilfældet her — det er jo en Samling af Hartkornsejere, der ere Ansøgere — men endvidere, at der skønnes at være dog nogen Udsigt til, at Sagen kan vindes; men den er ikke til Stede i dette Tilfælde.

Bjerre: Jeg vil gerne støtte det ærede Medlem for Esbjerg med Hensyn til hans Forslag om, at vi stille os velvilligt over for disse Folk paa Fanø. Jeg har, efter at have konfereret med flere af Finansudvalgets Medlemmer, deriblandt Finansudvalgets Formand, faaet det Indtryk, at man kunde gaa den Vej at tage Sagen op til fornyet Indstilling og Behandling. Det Haab opgiver jeg ikke endnu, idet jeg mener, at Ministeren ved nærmere at gennemse denne Sag vil komme til at finde det rimeligt at komme de fattige Folk ovre paa Fanø til Hjælp, idet de have lidt Skade nok paa anden Maade ved, at man har taget Jurisdiktionen fra dem og derved borttaget en Skatteindtægt, som tilflød dem, medens den vedkommende Embedsmand boede der og forbrugte sin Løn der. Alt i alt mener jeg, at Statskassen med Velvillie burde imødekomme dette Krav fra den fattige Kommune, da det for Staten er et saa lille Beløb, der er Tale om; det er jo kun 118

Kr. aarlig. Men det er en Byrde for de Folk, der i Forvejen sidde smaat i det, og saa mener jeg ikke, at vi maa være alt for smaatkaarne, men at vi maa finde, at Rimelighed kræver, at den Afgift falder bort. Jeg vil til den højtærede Justitsminister og Finansudvalget, da man nu ikke ved denne Behandling har fundet Anledning til at gøre nogen Indstilling; saa at her ikke er noget at stemme om, henstille, at Sagen paa ny tages op til Overvejelse, og at man eventuelt vil komme med en ny Indstilling ved næste Behandling af Andragenderne i denne Samling.

Det kan jo ikke hjælpe noget at gaa den Vej, som den ærede Ordfører anviste, at lade være med at betale Skat, thi saa bliver man jo ganske simpelt udpantet, og Sagen gaar sin Gang. Og Beløbet, det drejer sig om, er dog alligevel for lille til, at man kan forlange, at de Folk skal føre en Proces, som de jo dog maa føre op i højeste Instans for at faa noget ud af Sagen. Det er alt for tvivlsom en Sag til, at man kan forlange, at en fattig Kommune skal risikere saa meget ved det. Jeg beklager, at vi staa saaledes her i Dag, at hverken Ministeren eller Udvalget anbefaler Sagen, men jeg opgiver ikke Haabet om, at vi inden Slutningen af denne Samling, naar vi faa Andragenderne tilbage igen, kan faa Spørgsmaalet frem igen og faa det afgjort i Favør af de Folk derovre paa Fanø. Jeg er vis paa, at naar man sætter sig rigtig ind i den Sag, saa vil enhver skønne, at det er rimeligt, retfærdigt og billigt, at de Folk blive fritagne for at betale denne Afgift til Statskassen. Selv om Sagen altsaa maa gaa ud i Dag, vil jeg anbefale, at den bliver tagen op til fornyet Overvejelse.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ønsker blot at sige om denne Sag, at den er overvejet saa stærkt og grundigt, som den vel kan være, og at jeg paa Grund af Beløbets Lidenhed ganske vist ikke skulde have saa store Betæneligheder ved den — skønt der slet ikke er Tale om nogen Ret fra disse Folks Side — naar ikke netop det var, som jeg sagde før, at det absolut vilde medføre, at der, naar Retsreformen bliver gennemført, fra mange forskellige Sider vil fremkomme Krav, som kunne blive vanskelige at staa imod, naar man først har imødekommet et saadant Krav. Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, vil paa ingen Maade være i Stand til at garantere, at saadanne Krav ikke ville fremkomme fra andre Sider.